

Kiss Gábor

SEMMIBŐL SEMMIBE

*Hát ne fordulj vak hevedben
A világ és rendje ellen...
Úgy tekints az emberekre,
Hogy a föld se jó, se ferde;
Se gyönyör, se bú tanyája,
Csak magadnak képe, mása.
Kí sóhajtoz, ki mulat.
A világ csak - hangulat.*

(Reviczky Gyula: Magamról)

Előtte emelkedett a végtelenbe csillagokért könyörgő ágaival, a fa. Arcáról a fájdalom eltűnt, s az éj fekete szelétől cserepes szája így szólt:

„Ha egyszer megtaláltalak - más út nem lévén -, meg kell, hogy másszalak. Látni nem látom egészségtől és boldogságtól csorduló, édesen bíbor gyümölcsöd, de tudom, ott van, mivel hinni kell benne, hiszen ha nem hinnék, lenne értelme? ...Miért és mit vihatsz dögszagú pofáddal az újrakezdés mámorától fénylő arcomba? Meglásd, most megszerzem mutáns lényed csodás teremtését, s életem értelmét.”

És megindult végtelen csatája, és lassan kúszott fel a fának törzsén, ami utálatot keltő szennyel és szenvedéssel volt átitatva. Mikor elért a két hatalmas ághoz, már kétségek gyötörték túlbuzgó szívét, vajon melyiken vezet út az igaz jóhoz?

„Melyik a valós, s melyik a hamis, az ármány? Csak életem tudója tudja, hogy merre kell mennem, hogy melyik az értelmetlen szenvedéshez vezető út. Érzem, hogy orcám torzul a rám nehezedő súly alatt, s hogy szememben könny helyett a szenvedés reszket. De tovább kell mennem!”

Mászott ezért az általa választott irányba, a vihogó és kárörvendő, lerészegedett lelkek között. És újra meg újra elágazáshoz ért, és választott, és választott, és mászott, és szenvedett...

Már jól benne járt a lomb átláthatatlan sűrűjében, mikor egy fehér galambbal találkozott; színét a tél tündéri hava is megirigyelhetne. Az égiek madara így szólt:

„Lám, elértél eddig, ezért soha ne nézz hátra, csak kövess, hogy vezetni tudjalak az általad oly nagyon áhított fenséges gyümölcsökhöz, életed céljához, hol kipihenheted soha véget nem ért megaláztatásodat, és gyötrelmedet. Ez lesz a jó, az igaz, a valós. Kövess!”

Arcán ekkor liliomok és orchideák millió rügybe öltözve köszöntötték a természet megújulását. Hátrahagyta hat bús rémképeit, és fekélyektől marcangolt szíve is megújult. A lelkesedés zászlaja alatt oly könnyen vette az eléje tornyosuló akadályokat, mint amilyen kecsesen hasítja a végtelen lég sűrűjét a viharok királya, az albatrosz.

Ott volt a célban, a rubint fényében tündöklő, mézízű csábítás előtt, hogy megízlelje az élet mennyei manóját. Ám a harapás pillanatában a szűzi gerle halált hozó, iszonytató keselyűvé változott, és vérfagyasztó, kacaj süvített végig a Földön. A borzadály párosult az undorító ízekkel, és a felfelé kapaszkodó hirtelen a mélység szörnyű katlanába zuhant. Látta, amit ezeddig látott, csak fordítva: férgemet, bűzös váladékot, kezecskét, tigris, galambot, s a fát, a fát, a fát...

Egy ág azonban megállította, hogy újra kezdje kilátástalannak vélt csatáját. Új ösvényen haladt, de hogy nem járt arra, nem állítható biztosan. Valahol a lombok között bujkálva édes gyümölcsöt talált, bátran és mohón rontott hozzá, a megnyugvás reményében. De a fa legvékonyabb és a legtörékenyebb gallyacskája vezetett oda, s ő tudta már, hogy...

...előtte emelkedik a végtelenbe a csillagokért könyörgő, a fa.